

[Viggo Starcke.]

nansministeren stadig stiller sig i vejen for en bedre pengepolitik, må vi bede om en bedre finansminister.

I det nummer af det amerikanske tidskrift „Newsweek“, som kom i forgårs, står en artikel af den amerikanske socialøkonom Henry Hazlitt, hvor han siger nøjagtigt det samme, som retsforbundet sagde ved devalueringen i 1949, hvorfor jeg gerne vil have lov til at citere det. Han sagde:

„Årsagen til den såkaldte dollarmangel er inflationen i Europa kombineret med valutakontrollen. Den såkaldt „ugunstige betalingsbalance“ og den såkaldte „dollarmangel“ vil forsvinde den dag, da de europæiske regeringer holder op med at forhindre deres borgere i at købe, sælge eller beholde dollars eller andre fremmede valutaer i den mængde, de ønsker det, og til den pris, de kan enes om. Europas såkaldte „kur“ — valutakontrollen — er selve den sygdom, der kvæler det.“

I sin fornøjelige, men desværre temmelig tynde tale var det ærede medlem hr. H. C. Hansen så venlig at citere en udtalelse af professor Ragnar Frisch fra retsforbundets ugeblad „Vejen frem“. Dette citat lød sådan:

„At sysle med praktiske detalier er ikke altid så spændende og morsomt som at sprøjte tavlen fuld med flotte formler.“

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen syntes at mene, at de praktiske detalier er vigtigere end de flotte formler. Det afgørende er imidlertid, om formlerne er rigtige. Der er mange praktiske detalier at løse, når man skal bygge en Lillebæltsbro; men hvis formlerne, hvorefter den er beregnet, havde været gale, var alle de praktiske detalier styrtet sammen og blevet opslugt af havet. Formlerne i den moderne fysik, i den moderne kemi og i den moderne medicin kan se flotte ud for den uindviede, men det afgørende er, om de er rigtige. Retsforbundet føler det som sin opgave at finde og fremføre de rette formler. I politik som i lægekunst er diagnosen altid vigtigere end behandlingen; det er det, der adskiller

lægekunst fra kvaksalveri, hvorefter man vil nøjes med de praktiske detalier uden at have nogen diagnose. Retsforbundet er enig med general Eisenhower, når han siger — jeg vil gerne have lov til et kort citat —:

„Principperne er det alt afgørende.

Er man først enig om princippet, kan man altid udarbejde detalierne.“

Jeg underkender ikke det ærede medlem hr. H. C. Hansens indsigt i visse økonomiske detalier, men hans og socialdemokratiets principper er jeg ikke alene om at se på med skepsis. Socialdemokratiet har været dygtigt til at organisere arbejderne og til at ordne visse mindre, praktiske detalier, men i hovedsagen har socialdemokratiet svigtet arbejderne. I de sidste 13 år er antallet af lønarbejdere og funktionærer steget med over 33 pct., men antallet af selvstændige virksomheder er ikke engang steget 3 pct., og dette viser, at statssocialismen ikke har kunnet frigøre arbejderstanden, men snarere har været med til at ødelægge mulighederne for dens frigørelse.

Jeg kan nævne igen, at i de 20 år 1929—49 steg administrationen for stat og kommuner fra 106 000 personer til 187 000 personer, hvilket, hvis man tager hensyn til befolkningstilvæksten, er 60 000 personer mere, — en uproduktiv del af befolkningen.

I 1870 var arbejdernes andel i produktionen 35 pct. Nu, 80 år senere, har chefen for statistisk departement Einar Cohn foretaget beregninger, offentliggjort i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“, som viser, at arbejdernes andel i produktionen i dag ligger ganske uforandret på 35 pct. Dette viser, at arbejderne ikke har fået større andel i produktionen, og at de altså ikke har haft spor gavn hverken af socialdemokratiet eller af fagforeningerne, som kun har ledt dem på en ørkenvandring.

Fremgangen i arbejdernes levestandard skyldes den moderne videnskab, den moderne teknik og større produktionskraft. Socialdemokratiet kan ikke hjælpe arbejderne til en større andel i produktionen og i fremskridtet, men det kan retsforbundet, fordi retsforbundet vil kunne give arbejderne en med-